

Een kleine vijftig varengasten met hun begeleiders gonsden door de normaliter vrij rustige stationshal. De gemiddelde leeftijd was aanzienlijk naar beneden gebracht, het volume der stemmen sterk opgeschroefd. De NS kwam er met haar mededelingen nog net bovenuit.

Drie begeleiders.

‘De leukste leraren!’

De vakbroeders voor Nederlands, Aardrijkskunde en Maatschappijleer.

De meneren Eigengeld, Bosshardt en Ter Schouw.

Ze namen twee treinstellen van de Gele Hondekop in. Op, en rond de rode tweezitsbanken vormden zich de vertrouwde groepjes. Iedereen sprak met iedereen. Ze toepten, om geld, totdat de leraren daar een stokje voor staken. Pepijn las, over de rugleuning, met Ter Schouw mee in de krant, over twee families die per luchtballon vanuit Oost-Duitsland vluchtten.

Bij de veerboot nam Eigengeld de leerlingenlijst door. Na een naam die dubbel voorkwam staken nòg drie jongens hun hand op. De achternaam van één van de knapste meisjes gaf aanleiding tot een leuk rijmpje. Daar stonden verweesde leraren die probeerden niet expres een paar leerlingen kwijt te raken.

Op de kop van het dorp, vlak achter de Waddendijk, stond de jeugdherberg. Wit geschilderd, met een rood pannendak. Dezelfde kleurstelling als de naastgelegen vuurtoren. Slaapzalen met stapelbedden. En een vierpersoons kamer, waar Eigengeld en ter Schouw hun intrek in namen. Bosshardt was zo dapper om tussen de troepen te gaan liggen. Er waren corvéés.

Boodschappen is voor mij, dacht hij.

‘Dan heb je meteen inspraak bij wat op tafel komt.’

Chili con carne, hot dogs, pannenkoeken. Ook voor het ontbijt kochten ze die zaterdag in. Een kar vol broden, kazen, potten jam en dozen eieren ratelde over de keien van de Dorpsstraat. Voor de excursies overdag maakte iedereen zijn eigen lunchpakket. Ze hadden ‘de kop vol’ die eerste avond en kaartten nog lang na. De afwasploeg nam de hele rotzooi mee naar de spoelkeuken. Een paar jongens rolden sigaretten met theebladeren. Pepijn maakte ‘een mooie’, met zes doperwten erin.

Eind deze week zou er een dolle avond zijn. Clubjes van tien, vijftien man moesten met iets komen. Een sketch, moppen vertellen, ‘iets gymnastisch’. Er was een puntensysteem en creativiteit werd beloond. De ideeën machine kwam langzaam op gang en raakte snel oververhit. Ter Schouw, die ‘deze coördinatie graag op zich nam’ en ‘een krities geluid niet uit de weg zou gaan’, stuurde subtiel de wildste plannen bij. De vuurspuwact brandde op voorhand af, een menselijke toren moest kunnen. Er kwamen sketches - van Koot en Bie natuurlijk -, een rebus wedstrijd en een wurksjop ‘Spandoeken Maken’. Ze beten hun tanden stuk op een Nederlandstalige versie van *Rapper’s Delight* (van The Sugarhill Gang), *De* hit van dat moment. Pepijn zag het al gebeuren dat hij bij de laatste lichting ‘gekozen’ zou worden.

Als dat archetypische dikke jongetje dat niet kan voetballen.

Dan maar eigen initiatief. Zijn idee om een punkgroep te formeren vond onverwacht veel bijval. Umpire ter Schouw begrenste het maximale aantal bandleden op tien. De 'Fucking Bastards' werd de eerste punkband uit de geschiedenis met zes achtergrondzangers en -zangeressen.

Alhoewel, 'zangers', 'zangeressen'- het is punk, hè.

Pepijn zou de aankondiging doen en als 'manager' aan het begin van de show een lucratief platencontract in de fik steken.

Dat is nog een verrassing voor de leraren.

Die week zag je overal groepjes smoezen, weglopen, stilvallen. Dat was nog erger dan normaal. Tussen de moetjes van het vaste programma was iedereen vooral bezig met Het Optreden. Er was een klein budget. De Fucking Bastards uit de provincieplaats trokken naar de lokale tweedehandswinkel. Witte T-shirts moesten er komen - en een grijs colbert voor de manager. Op de stoep van de winkel trokken ze daar al scheuren in.

Pepijn was in die dagen zwaar onder de indruk van het Joy Division album *Unknown Pleasures*. Een grijs, gescheurd colbert, dat was de dracht. De drogist had veiligheidsspelden en de verfwinkel spuitbussen.

Ter Schouw had gezegd dat er 'vrijelijk gebruik van zijn gitaar' mocht plaatsvinden. Geheel in stijl eigende de punkband zich de gitaar toe. Eerst haalden ze de onderste vier snaren eraf.

'Voor punk heb je alleen de E en de A nodig', zei een vriend die goed kon spelen.

Nu kunnen we hem net zo goed zwart spuiten en met witte stift het anarchie teken erop aanbrengen.

Voor de bandshirts hadden ze juist een A-typisch logo in gedachten - mensen moesten vragen wat daar stond - zodat ze iedere keer 'Fucking Bastards!' konden roepen.

Een blauwe cirkel met een kleine, witte 'fb' erin. Na jarenlang afdragen zou hij dat shirt in 2004, in de San Francisco Bay Area, in een prullenbak dumpen.

Zo bereidde ieder collectief elke act bloedserieus voor. Alle ruimtes binnen en het sportveld buiten benutten ze voor oefening-baart-kunst. De leden van de menselijke toren verschenen steeds bonter en blauwer aan het ontbijt. Overal zagen ze Jacobse en van Es - in die groep zat zelfs een Hagenees, het klonk allemaal lekker echt.

Die avond was er een nachtelijke speurtocht, een soort levend Stratego.

'Kennen jullie het spel?'

Veel 'Nee', vooral van de meiden. Tijdens de uitleg van Eigengeld letten ze maar half op.

'Iedereen krijgt een rang, als in het leger - die houd je voor je, vertel je pas als iemand jou vindt. Zie het als een soort verstoppertje.' Hoongelach.

'Als je iemand treft die hoger in rang is, ga jij uit het spel, ben je af. Loop je op een bom, dan ben je AF.'

Papiertjes met rangen werden propjes, in een pet die dienst deed als hoge hoed.

Ze schreven de toegewezen rang op een bierviltje en staken deze bij zich. Hij was mineur, van bescheiden statuur, toch had hij een cruciale functie. Je kon als enige een bom onschadelijk maken. Pepijn had een plan.

Het was na zonsondergang. Onder de avondlucht pakte de wereld vóór het uitgaan haar donkere mantel. De kudde vertrok op huurfietsen richting westen. Zijn grootvader had hem verteld van de schemering.

‘Nadat de zon ondergaat is de eerste fase het blauwe uur. Daarna gaat de burgerlijke schemering over in de nautische schemering.’

Ze fietsten een kwartier. Aan het begin van het schelpenpad, dat het eilandbos ruwweg in tweeën snijdt, ging het te voet verder. De jongens kregen er steeds meer zin in, de meisjes vonden het spannend en klitten bij elkaar. Eenieder was in eigen gedachten verzonken. Hoe dieper in het bos en hoe verder van hun logeeradres verwijderd, hoe minder gerucht. Alle bijgeluiden vanuit het dorp waren door de afstand verstomd. De natuur dompelde zich in een diepe rust, doorregen met het knerpen en knarsen van schelpen. De leraren hadden een kaart en een zaklantaarn. Pepijn en nog vijf anderen waren hun zaklantaarns ‘vergeten’. Af en toe was er wat geritsel in een struik.

‘Egels,’ volgens Eigengeld. Vogels lieten zich niet meer horen.

De bende was stil en onder de indruk. Tegen de donkerblauwe lucht tekenden silhouetten van naaldbomen zich af. Hier was geen bebouwing meer. Geen bewoning. Vanaf de top van een duin konden ze de lichtjes van het dorp zien. Het leek wel tien kilometer ver weg te zijn. De maan was slechts een sikkeltje. Ze zagen een sterrenhemel zoals ze die thuis nooit zagen.

De laatste tien minuten - ze volgden het pad niet meer - liepen ze ietwat omhoog, door mul zand dat ieder geluid dempte. Opeens hielden de leraren stil. Twee gebogen figuren vooraan. Een lichtstraal op de kaart. Ze waren op De Plek. Pepijn keek om zich heen. De horizon werd gevormd door een met hoge naaldbomen begroeide rand. De rand van een grote duinkom, die in dit valse licht leek op een onheilspellende krater.

In het midden, daar in het laagste gedeelte, moet het al echt donker zijn! De krater was het speelveld. Er werden twee teams geformeerd. Ze knoopten een blauw of een rood lint om een bovenarm. Later - om het spannender te maken - fungeerden die als hoofdband. Of verdwenen ze in een broekzak. Het blauwe team moest een eind terug een bospad in, en de ‘kraterrand’ tegen de klok in aflopen. Na het fluitsignaal zouden de teams elkaar naderen. Van de vijf schamele zaklantaarns die aan de start verschenen, was er één al leeg. De ‘blauwen’ kregen er twee mee.

Tijd voor tactiek.

Vanuit een vliegden, met een panoramisch uitzicht, zou Pepijn het verdere verloop van het spel volgen. En pas mee gaan doen nadat hij veel anderen uit het veld had zien gaan. Hij wilde deduceren waar de Bommen zich bevonden. Tot hij Bosshardt zag naderen.

Die - bleek achteraf - een hoge rang had gekregen.

Zoals zo vaak werd een idee in een splitseconde geboren. Toen de arme leerkracht zestig kilo

puber in de nek kreeg, was de eerste reactie een schrikreactie. Er vielen rake klappen. Zijn schreeuw werd door een nog hardere kreet van Pepijn overstemd. Van twee kanten snelden teamleden toe. In het licht van vier zaklantaarns en onder dertig paar ogen lag Pepijn met een blauw oog op Majoor Bosshardt.